

POSTANOWIENIE

Dnia 14 listopada 2008 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Katarzyna Tyczka-Rote (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Elżbieta Skowrońska-Bocian

SSA Dariusz Dończyk

w sprawie z powództwa A. C.

przeciwko Skarbowi Państwa reprezentowanemu przez Ministra Skarbu Państwa i Starostę Powiatu Ż.

o odszkodowanie,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 14 listopada 2008 r.,
zażalenia powódki na postanowienie Sądu Apelacyjnego z dnia 17 czerwca 2008 r.,
sygn. akt I ACa (...),

oddala zażalenie i nie obciąża powódki obowiązkiem zwrotu pozwanemu kosztów postępowania zażaleniowego.

Uzasadnienie

Powódka wniosła – za pośrednictwem fachowego pełnomocnika – skargę kasacyjną od wyroku Sądu Apelacyjnego z dnia 5 lutego 2008 r. Nie przedłożyła jednak dowodu uiszczenia opłaty od tej skargi, ani wniosku o zwolnienie od kosztów sądowych w postępowaniu kasacyjnym.

Sąd Apelacyjny postanowieniem z dnia 17 czerwca 2008 r. odrzucił skargę kasacyjną powódki na podstawie art. 398⁶ § 2 k.p.c. w zw. z art. 130² § 3 k.p.c., jako nieopłaconą. Wyjaśnił, że powódka korzystała wprawdzie ze zwolnienia od całości kosztów sądowych, przyznanego jej postanowieniem Sądu Okręgowego w W. z 8 czerwca 2004 r., jednak zwolnienie to nie obejmuje postępowania kasacyjnego, wobec

czego konieczne było uiszczenie opłaty stosunkowej od skargi lub złożenie wniosku o zwolnienie od kosztów sądowych w postępowaniu kasacyjnym. Swoje stanowisko Sąd Apelacyjny wsparł przywołaniem poglądu Sądu Najwyższego wyrażonego w postanowieniach z 24 sierpnia 2007 r. (I CZ 98/07), z 14 marca 2007 r. (I CZ 5/07) i z 23 stycznia 2007 r., (III CZ 3/07).

W zażaleniu na powyższe postanowienie powódka domagała stwierdzenia nieważności zaskarżonego postanowienia, jako naruszającego prawo do obrony, ewentualnie jego uchylenie. Zarzuciła naruszenie art. 100 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz. U. Nr 167, poz. 1398 ze zm. – dalej „u.k.s.c.”) przez przyjęcie, że zwolnienie od kosztów sądowych w całości nie rozciąga się na postępowanie wywołane złożeniem skargi kasacyjnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zażalenie nie może zostać uwzględnione.

Sąd Najwyższy w uchwale z dnia 5 czerwca 2008 r. (III CZP 142/07, Biuletyn SN 2008/6/7), mającej moc zasady prawnej, przyjął, że zwolnienie od kosztów sądowych w postępowaniu przed sądem powszechnym nie obejmuje postępowania kasacyjnego. Uchwała ta wiąże inne składy Sądu Najwyższego. Nie można zatem przychylić się do argumentacji skarżącej, opartej na odmiennej wykładni art. 100 u.k.s.c.

Ustalenie wiążącej interpretacji poprzednio rozbieżnie rozumianych przepisów, rzutujące na zakres obowiązków związanych z uiszczaniem opłat od wnoszonych pism może jedynie stanowić podstawę ubiegania się przez stronę o przywrócenie terminu do wniesienia środka odwoławczego lub środka zaskarżenia odrzuconego z powodu nieuwzględnienia tej wykładni (art. 168 § 1 k.p.c.). Nie może natomiast uzasadniać uznania wadliwych czynności za prawidłowe.

Ubocznie należy jednak zwrócić uwagę, że powódka nie dopełniła nie tylko obowiązków fiskalnych związanych z wniesieniem skargi kasacyjnej, wymaganych zgodnie z poglądem wynikającym z uchwały z 5 czerwca 2008 r., ale także tych, które wymagane były przy dominującym wcześniej poglądzie, że zwolnienie od kosztów sądowych rozciąga się na postępowanie kasacyjne. Pozew w niniejszej sprawie został wniesiony przed dniem wejścia w życie (10 marca 2007 r.) zmian do ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz. U. Nr 167, poz. 1398 ze zm. dalej określana jako „u.k.s.c.”), wprowadzonych ustawą z dnia 14 grudnia 2006 r. o zmianie ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz. U. z 2007 r. Nr 21, poz. 123), w tym uchylenia art. 14 ust. 2 u.k.s.c. Oznacza to, że na podstawie art. 2

powołanej ustawy nowelizującej z dnia 14 grudnia 2006 r. do powódki stosują się dotychczasowe przepisy, a zatem ustawa o kosztach sądowych w sprawach cywilnych w brzmieniu sprzed nowelizacji, w tym także wynikający z art. 14 ust. 2 u.k.s.c. obowiązek uiszczenia opłaty podstawowej przez stronę zwolnioną od kosztów sądowych przez sąd. Powódka opłaty tej jednak nie uiściła.

Z przytoczonych względów zażalenie powódki należało oddalić na podstawie art. 398¹⁴ w zw. z art. 394¹ § 3 k.p.c.

Orzeczenie o kosztach postępowania uzasadnia art. 394¹ § 3 k.p.c. w zw. z art. 398²¹, art. 391 § 1 i art 102 k.p.c.